

Първа част

ПАЯКЪТ

I

Ришар Лафарг крачеше бавно по застланата с чакъл алея, която водеше до мъничко езеро сред горичката край оградата на вилата. Нощното небе беше ясно в юлската вечер, осеяно с млечнобели трепкащи искрици.

Двата лебеда тънеха в спокоен сън зад разстланите водни лилии, извили шиите под крилетата си, дребната женска ласкаво се бе сгушила до по-внушителното тяло на самца.

Лафарг откъсна една роза и вдъхна за миг сладникавия, почти отблъскващ аромат, преди да се върне назад. Зад липите край алеята се издигаше плътният и лишен от всякакво изящество силует на ниската къща. На приземния етаж бе кухненското помещение, където Лин, камериерката, навярно се хранеше. Отдясно

Thierry Jonquet
MYGALE
© Editions Gallimard, Paris, 1984

© Георги Ангелов, превод
© Стефан Касъров, художник на корицата

ИК „Колибри“, 2011

ISBN 978-954-529-955-1

беше по-светло и се носеше приглушено бърмчене: там беше гаражът, където шофьорът Роже се занимаваше с двигателя на мерцедеса. И най-сетне – просторният хол, през чиито тъмни завеси се процеждаха само няколко лъча светлина.

Лафарг вдигна очи към първия етаж и погледът му се спря върху прозорците на обиталището на Ева. През откренатите капаци мъждееше сияние и се носеха ноти на плаха мелодия на пиано: първите тактове на *The Man I Love*¹...

Лафарг потисна раздражението си, влезе с бързи крачки във вилата, затръшна вратата, почти изтича до стълбището и го изкачи на един дъх. Когато стигна на етаж, замахна с юмрук, но после се овладя и се задоволи да почука със свит показалец.

Отлости трите резета, запречващи отвън вратата на апартамента с обитателката, която упорито оставаше глуха за неговия зов.

Затвори безшумно вратата и влезе в будоара. Помещението тънеше в мрак, единствено лампата с абажур на пианото хвърляше приглушена светлина. В дъното на спалнята, в съседство с будоара, рязко неоново бяло петно от банята открояваше ярко края на апартамента.

Насочи се в полумрака към уредбата и спря звука, прекъсвайки първите ноти на музиката от плочата с *The Man I Love*.

Овладя гнева си, преди да промърмори с равен, лишен от упрек тон една все пак кисела забележка относно разумния срок за гримиране, избор на рокля и подбор на подходящи бижута, съобразени с вечерята, на която той и Ева бяха канени...

---

¹ „Мъжът, когото обичам“, популярна мелодия от Джордж Гершуин по текст на неговия брат Айра Гершуин, изпълнявана от Били Холидей, Сара Вон, Ела Фицджералд, Лайза Минели и много други. – Б. пр.

После отиде до банята и сподави ругатнята си, когато видя младата жена, потънала в гъст пашкул от синкава пяна. Въздъхна. Ева пресрещна погледа му; стори му се, че съзира предизвикателство, и това го накара да се ухили. Поклати глава, почти развеселен от подобна детинщина, и напусна апартамента...

Когато се върна в салона на партера, си наля скоч от бара до камината и го изпи наведнъж. Алкохолът опари стомаха му и лицето му се сви в болезнена гримаса. Отиде до интерфона, свързан с апартамента на Ева, натисна бутона и се прокашля, след което изрева, притиснал устни до пластмасовата решетка:

– Умолявам те, побързай, боклук такъв!

Ева подскочи стреснато, когато двете колонки от 300 вата, скрити в преградите на будоара, възпроизведоха с пълна мощ рева на Ришар.

Тя потръпна, преди да излезе бавно от огромната кръгла вана и да навлече хавлията. Седна пред тоалетната масичка и започна да се гримира с бързи и резки движения.

Управляваният от Роже мерцедес напусна вилата във Везине¹ и се насочи към Сен-Жермен. Ришар наблюдаваше отпуснатата до него Ева. Тя пушеше небрежно, поднасяйки от време на време цигарето от слонова кост до тънките си устни. Уличните лампи осветяваха на равни интервали купето на колата и хвърляха мимолетни отблясъци по плътното прилепналата рокля от черна коприна.

Ева седеше с отметната назад глава и Ришар не можеше да види лицето ѝ, озарено само от краткото припламване на цигарата.

---

¹ Богато предградие на Париж, осеяно с гори, езера и паркове. – Б. пр.

*

Не се задържаха дълго на градинското парти, организирано от някакъв гешефтар, стремящ се да заяви съществуването си сред околния хайлайф. Разхождаха се сред гостите бавно, Ева бе хванала Ришар под ръка. Оркестърът в парка тихо свиреше някаква нежна мелодия. В близост до масите и бюфетите, разпръснати край алеите, се образуваха малки групички.

Не можаха да избегнат светските пиявици и се наложи да изпият няколко чаши шампанско в чест на домакина. Лафарг срещна някои колеги, сред които и един член на Лекарския съвет; получи похвала за последната си статия в *Ла Ревю дю пратисиен*¹. Покрай разговора дори обеща участие в конференция върху пластичната хирургия на гърдата по време на предстоящите *Медицински беседи Биша*². По-късно се проклинаше, че се е оставил по такъв лесен начин да падне в капана, при положение че можеше съвсем любезно да отклони поканата.

Ева стоеше настрана и изглеждаше умислена. Наслаждаваше се на похотливите погледи, които някои от поканените се осмеляваха да ѝ хвърлят, и с удоволствие им отвръщаше с едва доловима презрителна гримаса.

Остави за малко Ришар, за да отиде до оркестъра и да поръча да изсвирят *The Man I Love*. Когато прозвучаха първите пленителни и тъжни тактове, тя вече се бе върнала при Лафарг. Върху устните ѝ разцъфна подигравателна усмивка, щом по лицето на лекаря се прочете болка. Той внимателно я прегърна през кръста и я дръпна настрана. Саксофонистът започна жало-

вито соло и Ришар трябваше да се въздържа, за да не удари плесница на придружителката си.

Накрая се сбогуваха с домакина към полунощ и поеха към вилата във Везине. Ришар придружи Ева до спалнята ѝ. Седнал на канапето, той я наблюдаваше как се съблича – най-напред машинално, после сластно – срещу него, гледайки го с ирония.

Изправи се пред него с ръце на хълбоците, разкрасена, като руното на венериния ѝ хълм бе точно пред лицето му. Ришар сви рамене и стана, за да вземе оставена на библиотеката седефена кутийка. Ева се изпъна на една постелка направо на пода. Той седна по турски до нея, отвори кутийката и извади дългата лула и станиола с малките мазни топчета.

Внимателно напълни лулата и поднесе запалена клечка кибрит, преди да я подаде на Ева. Тя дръпна продължително. В стаята се разнесе блудкав аромат. Бе се излегнала на една страна в поза на зародиш и пушеше, втрещена в Ришар. Скоро очите ѝ се замъглиха и станаха като стъклени... Ришар вече приготвяше втора лула.

Час по-късно я напусна, като залости с двойно превъртане трите резета на апартамента. Когато се прибра в своята стая, на свой ред се съблече и дълго съзерцава сивеещото си лице в огледалото. Усмихна се на образа си, на побелелите коси, на многобройните бръчки, вдълбани в лицето. Изпъна напред разтворени длани, после затвори очи и с едва доловимо движение разкъса някакъв въображаем предмет. Когато най-накрая си легна, дълго се въртя в леглото, преди да заспи чак на зазоряване.

¹ Авторитетно френско медицинско издание. – Б. пр.

² Мари Франсоа Ксавие Биша, френски лекар и физиолог (1771–1802). – Б. пр.